

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DEN STORE MADEMOISELLE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 184.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph02val-shoot-idm139709893768288/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

ikke gjort, siden hendes salige Fader, Monsieur, var gaaet til sine højsalige Fædre og ikke kunde gøre hende Fortræd mere.

Nej, Mademoiselle vilde skrive. Nu var der saa dejlig Ro i Versailles' Slot.

Men, da hun vilde hvile sig ud i Stilheden, nyde den, suge den ind som en Læskedrik, træt og underlig, som hun følte sig, blev hun bange for den samme Stillehed.

Aa, gid det igen vilde tage til med Larm og Bulder nede i den store Gaard, med halsende Hunde, vrinskende Heste, klapprende Hovslag, raahende Mennesker!

Det var uforskammet — nærgaaende Tanker, der benyttede denne Stillehed til at genere Henrik IV's Sønneatter.

Lad dem saa komme, sagde hun til sig selv.

Hun, som, uden at være bange, i sine unge Dage havde stillet sig over for Lanser og Kanoner, skulde hun være bange for sine egne Tanker?

Hun satte sig i Stolen foran Skrivebordet, bredt udspilet, med sit store, nøgne Bryst skudt højt op til Kamp mod det, der rugede i Luften rundt om hende.

Hun var oppe i Fyrrerne; hun var erfaren i Livet. Hun lod ganske Tankerne komme; hun tog imod dem, gav sig Tid, ordnede dem som Brikker paa et Skakbræt, lod dem forme sig i Ord og førte en tavs Monolog med sig selv, omtrent som saa:

— Ingen undgaar Elskovens Passion; den har Gud gjort alle Hjerter modtagelige for. De fleste kommer den paa i Ungdommens Aar; men der er dem, hvem Gud har beredt en usædvanlig Skæbne, og det gør han vel mest med dem, som han har været saa naadig imod at lade fødes til en Rang, som staar højt over de fleste dødelige Menneskers. Saa er Tilfældet med mig. Gud har beredt mig megen Sorg fra min tidlige Ungdom lige til højsalig Monsieurs Afgang til sine Fædre for en halv Snes Aar siden, og jeg har for Græmmelsens Bitterhed ikke haft Rum i mit Hjerte for Elskovens Sødme. Nu ønsker jeg, at en ret af Hjertet havde mig kær, og at jeg af mit hele Sind kunde yde denne ene Gengæld. Men i min Alder sømmer det sig vel at granske denne Sag ud til Bunds, thi endnu véd jeg ikke, hvem jeg vil unde Kong Henrik IV's Sønneatters Haand, den, jeg fandt for god til Tysklands Kejser, Englands Konge og andre Suveræner.

Mademoiselle vilde endnu dølge for sig selv, hvad hun vel vidste. Hun jog de paatvængende Tankegæster bort nogle Dage,